

ΧΕΝΙΝΓΚ ΜΑΝΚΕΛ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΚΙΝΟ

CRIME

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΚΙΝΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE MAN FROM BEIJING
Από τις Εκδόσεις Vintage, Τορόντο 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο άνθρωπος από το Πεκίνο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Henning Mankell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φύλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

KINESEN © by Henning Mankell, 2009
Published by agreement with Leopard Förlag, Stockholm and Leonhardt
& Høier Literary Agency A/S, Copenhagen.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Z. Barker/Millennium/Apeiron Photos,
Depositphotos/megastocker

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-560-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

**ΧΕΝΙΝΓΚ
ΜΑΝΚΕΛ**

**Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΚΙΝΟ**

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

CRIME

ΜΕΡΟΣ 1

Η σιωπή (2006)

Εγώ, η Μπιργκίτα Ρόσλιν, δηλώνω υπεύθυνα ότι θα καταβάλω κάθε δυνατή προσπάθεια να κρινω χωρίς φόβο ή εύνοια, με βάση ό,τι γνωρίζω και ό,τι μου υπαγορεύει η συνείδησή μου, ανεξαρτήτως αν ο κατηγορούμενος είναι πλούσιος ή φτωχός, εφαρμόζοντας τους νόμους της Σουηδίας· να μην παραβαίνω το νόμο και να μην αφήνω ατιμώρητα αδικήματα εξαιτίας οικογενειακών δεσμών, φιλίας, φθόνου, κακίας ή φόβου, ούτε εξαιτίας δωροδοκίας ή για οποιονδήποτε άλλο λόγο, όποιος κι αν είναι αυτός· να μην ενοχοποιώ κάποιον όταν είναι αθώος, ούτε να τον αθώνω όταν είναι ένοχος. Δεν θα αποκαλύψω ποτέ σ' εκείνους που εμφανίζονται στο δικαστήριο, είτε πριν είτε μετά την έκδοση της απόφασης, τις διαβουλεύσεις που έχουν πραγματοποιηθεί κεκλεισμένων των θυρών. Ως τίμια και ειλικρινής δικαστής θα προσαθώ πάντα να τηρώ αυτό τον όρκο ευθύνης.

Κώδικας Δικονομίας, Κεφ. 4, §11,
Δικαστικός Όρκος

Επιτάφιος

1

Παγωμένο χιόνι, βαρύ κρύο. Μεσοχειμώνα. Στις αρχές Ιανουαρίου του 2006 ένας λύκος περνά τα σύνορα και μπαίνει στη Σουηδία από το Βαουλντάλεν της Νορβηγίας. Ένας άντρας πάνω σε χιονοσκούτερ τον βλέπει για μια στιγμή έξω από το Φιελνές, αλλά ο λύκος εξαφανίζεται μέσα στα δέντρα προς τα ανατολικά πριν προλάβει να τον εντοπίσει. Στα μακρινά νορβηγικά βουνά Εστερντάλαρνα είχε ανακαλύψει ένα παγωμένο κουφάρι άλκης με απομεινάρια σάρκας κολλημένα ακόμη στα κόκαλα. Αλλά από τότε έχουν περάσει πάνω από δύο μέρες. Έχει αρχίσει να αισθάνεται τους πόνους της πείνας και ψάχνει απεγνωσμένα για τροφή.

Ο λύκος είναι ένα νεαρό αρσενικό που έχει ξεκινήσει να βρει μια δική του περιοχή. Συνεχίζει την πορεία του ανατολικά. Στο Νεβγιάρνα, βόρεια του Λίνσελ, βρίσκει άλλο ένα κουφάρι άλκης. Μένει εκεί μία ολόκληρη μέρα και τρώει μέχρι να χορτάσει, πριν συνεχίσει το ταξίδι του προς τα ανατολικά. Όταν φτάνει στο Κόρμπτελε, διασχίζει τον παγωμένο ποταμό Γιούσαν και μετά ακολουθεί την ελικοειδή πορεία του προς τη θάλασσα. Μια αφέγγαρη νύχτα περνά αθόρυβα τη γέφυρα στο Γιερβσέ και κατευθύνεται προς τα αχανή δάση που απλώνονται ως την ακτή.

Νωρίς το πρωί της 13ης Ιανουαρίου ο λύκος φτάνει στο Χεχουεβάλεν, ένα χωριουδάκι νότια της λίμνης Χανσεχέν στο Χέλσινγκλαντ. Σταματά και μυρίζει τον αέρα. Διακρίνει οσμή αίματος. Κοιτάζει ολόγυρα. Υπάρχουν άνθρωποι στα σπίτια, αλλά από τις καμινάδες δεν βγαίνει καπνός. Μολονότι η ακοή του είναι οξύτατη, δεν ακούει τίποτα.

Όμως, δεν έχει καμιά αμφιβολία για το αίμα. Κρύβεται στις παρυφές του δάσους με τη μύτη υψωμένη στον αέρα. Μετά προχωρά αθόρυβα στο χιόνι. Η οσμή έρχεται από ένα σπίτι στην άλλη άκρη του μικρού χωριού. Ο λύκος τώρα βρίσκεται σε πλήρη επαγρύπνηση – όταν υπάρχουν άνθρωποι τριγύρω πρέπει να είναι προσεκτικός και υπομονετικός. Σταματά πάλι. Η οσμή έρχεται από το πίσω μέρος του σπιτιού. Περιμένει. Τελικά αρχίζει να κινείται ξανά. Όταν φτάνει στο σπίτι, βρίσκει άλλο ένα κουφάρι. Σέρνει το μεγάλο κομμάτι του γεύματός του πίσω στα δέντρα. Δεν έχει γίνει αντιληπτός· ούτε καν τα σκυλιά του χωριού δεν έχουν αντιδράσει. Η σιωπή είναι απόλυτη μέσα στο παγωμένο πρωινό.

Μόλις πλησιάζει στα δέντρα αρχίζει να τρώει. Είναι εύκολο, γιατί η σάρκα δεν έχει παγώσει ακόμη. Είναι πολύ πεινασμένος. Όταν καταφέρνει να βγάλει το παπούτσι, ξεκινάει να μασουλάει τον αστράγαλο.

Τη νύχτα χιόνιζε, αλλά σταμάτησε πριν χαράξει. Καθώς ο λύκος τρώει, χιονονιφάδες αρχίζουν πάλι να πέφτουν χορεύοντας στο παγωμένο χιόνι.

2

Όταν ο Κάροστεν Χέγκλιν ξύπνησε, θυμήθηκε ότι είχε ονει-

ρευτεί μια φωτογραφία. Έμεινε ακίνητος στο κρεβάτι και αισθάνθηκε την εικόνα να επιστρέφει σιγά σιγά, λες και το αρνητικό του ονείρου έστελνε ένα αντίγραφο στο συνειδητό του. Την αναγνώρισε. Η φωτογραφία ήταν ασπρόμαυρη και έδειχνε έναν άντρα καθισμένο σε ένα παλιό σιδερένιο κρεβάτι, με ένα κυνηγετικό τουφέκι να κρέμεται στον τοίχο και ένα δοχείο νυκτός στα πόδια του. Όταν την είχε δει πρώτη φορά τού είχε κάνει εντύπωση το μελαγχολικό χαμόγελο του γέρου. Έκρυβε κάτι άτολμο. Πριν από μερικά χρόνια ο άντρας είχε σκοτώσει κατά λάθος τον μοναχογιό του ενώ κυνηγούσε θαλασσοπούλια. Από τότε το τουφέκι δεν ξανακατέβηκε ποτέ από τον τοίχο, και ο άντρας έγινε ερημίτης.

Ο Χέγκλιν σκέφτηκε ότι απ' όλες τις χιλιάδες φωτογραφίες και τα αρνητικά που είχε δει αυτή δεν θα την ξεχνούσε ποτέ. Θα ήθελε να την είχε τραβήξει ο ίδιος.

Το ρολόι στο κομοδίνο του έδειχνε επτάμισι. Ο Χέγκλιν συνήθως ξυπνούσε πολύ νωρίς, αλλά τη νύχτα αυτή είχε κοιμηθεί άσχημα· το κρεβάτι και το στρώμα ήταν άβολα. Αποφάσισε να παραπονεθεί φεύγοντας από το ξενοδοχείο.

Ήταν η ένατη και τελευταία μέρα του ταξιδιού του. Μια υποτροφία τού είχε δώσει τη δυνατότητα να μελετήσει ερημωμένα χωριά και άλλους μικρούς οικισμούς που τους εγκατέλειπαν οι κάτοικοί τους. Είχε φτάσει μέχρι το Χούντικσβαλ και είχε ακόμα ένα χωριουδάκι να φωτογραφίσει. Είχε διαλέξει αυτό το συγκεκριμένο χωριό επειδή ένας από τους γέροντες που ζούσαν εκεί είχε διαβάσει για το εγχείρημά του και του είχε στείλει ένα γράμμα. Ο Χέγκλιν εντυπωσιάστηκε από το γράμμα και αποφάσισε ότι με αυτό το μικρό χωριό θα έκλεινε τη μελέτη του.

Σηκώθηκε και τράβηξε τις κουρτίνες. Κατά τη διάρκεια της νύχτας είχε χιονίσει και η μέρα ήταν γκριζα. Ο ήλιος δεν είχε βγει ακόμη. Μια καλοντυμένη γυναίκα περνούσε με το

ποδήλατό της κάτω στο δρόμο. Ο Κάρστεν την κοίταξε και αναρωτήθηκε πόσο κρύο είχε. Μείον πέντε, ίσως και μείον εφτά βαθμούς.

Ντύθηκε και κατέβηκε με το αργοκίνητο ασανσέρ στη ρεσεψιόν. Είχε παρκάρει το αμάξι του στην περιφραγμένη αυλή πίσω από το ξενοδοχείο. Ήταν ασφαλές εκεί. Παρ' όλα αυτά, είχε ανεβάσει όλο τον φωτογραφικό εξοπλισμό του στο δωμάτιο, όπως έκανε πάντα. Ο χειρότερος εφιάλτης του ήταν να πάει στο αμάξι του μια μέρα και να ανακαλύψει ότι είχαν εξαφανιστεί όλες του οι κάμερες.

Η ρεσεψιονίστ ήταν μια κοπέλα κάτω από τα είκοσι. Πρόσεξε ότι ήταν βαμμένη στο πόδι και εγκατέλειψε την ιδέα να παραπονεθεί για το κρεβάτι. Εξάλλου, δεν σκόπευε να ξαναπάει σε αυτό το ξενοδοχείο.

Στην τραπεζαρία μερικοί πελάτες ήταν αφοσιωμένοι στις πρωινές εφημερίδες τους. Για μια στιγμή μπήκε στον πειρασμό να βγάλει την κάμερα και να τραβήξει μια φωτογραφία. Είχε την αίσθηση ότι η Σουηδία ήταν πάντα ακριβώς έτσι. Αμίλητοι άνθρωποι να διαβάζουν τις εφημερίδες τους με ένα φλιτζάνι καφέ, απορροφημένοι στις δικές τους σκέψεις, στη δική τους μοίρα.

Αντιστάθηκε, όμως, στον πειρασμό, έβαλε καφέ, άλειψε με βούτυρο δυο φέτες ψωμί και πήρε κι ένα μελάτο αυγό. Χωρίς εφημερίδα έφαγε γρήγορα. Δεν του άρεσε να τρώει μόνος του δίχως να έχει κάτι να διαβάσει.

Όταν βγήκε από το ξενοδοχείο, έκανε περισσότερο κρύο απ' ό,τι περίμενε. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του για να διαβάσει το θερμοόμετρο στο παράθυρο της ρεσεψιόν. Μείον έντεκα βαθμοί. Και υποψιαζόταν ότι θα συνέχιζε να πέφτει κι άλλο. Αυτός ο χειμώνας ήταν πολύ ζεστός αρχικά, αλλά τώρα είχε έρθει το κρύο που όλοι περίμεναν. Άφησε τις θήκες με τις κάμερες στο πίσω κάθισμα, έβαλε μπροστά τη

μηχανή κι άρχισε ν' απομακρύνει τον πάγο από το παρμπρίζ. Στη θέση του συνοδηγού υπήρχε ένας χάρτης. Την προηγούμενη μέρα, αφού τράβηξε φωτογραφίες σε ένα χωριό όχι μακριά από τη λίμνη Χάσελα, είχε μελετήσει τη διαδρομή για την τελευταία του στάση: Θα έπαιρνε τον κύριο δρόμο για το νότο, θα έστριβε προς το Σέρφουρσα, κοντά στο Ίγκεσουντ, και μετά θα ακολουθούσε είτε την ανατολική είτε τη δυτική ακτή της λίμνης, που σε μερικά σημεία ονομάζεται Στουρχουέν και σε άλλα Λονγκχουέν. Ο τύπος στο βενζινάδικο στο δρόμο για το Χούντικσβαλ τον είχε προειδοποιήσει ότι ο ανατολικός δρόμος ήταν κακός, αλλά αποφάσισε να πάει από 'κεί γιατί ήταν πιο σύντομος. Και το φως ήταν πολύ ωραίο αυτό το χειμωνιάτικο πρωινό. Φανταζόταν ήδη τον καπνό από τις καμινάδες να υψώνεται ίσια στον ουρανό.

Του πήρε σαράντα λεπτά για να φτάσει. Είχε ήδη στρίψει λάθος μία φορά σ' έναν δρόμο που οδηγούσε νότια στο Νέκχουε.

Το Χεχουεβάλεν βρισκόταν σε μια μικρή κοιλάδα δίπλα σε μια λίμνη που δεν θυμόταν το όνομά της. Χέχουεν ίσως; Το πυκνό δάσος εκτεινόταν σε όλη τη διαδρομή μέχρι το χωριουδάκι και από τις δύο πλευρές του στενού δρόμου που οδηγούσε στο Χεργεντάλεν.

Σταμάτησε στις παρυφές του μικρού χωριού και βγήκε από το αυτοκίνητο. Τώρα υπήρχαν κάποια ανοίγματα στα σύννεφα. Θα ήταν πιο δύσκολο να αιχμαλωτίσει το φως, και η εικόνα ίσως να μην ήταν τόσο εκφραστική. Κοίταξε τριγύρω. Τα πάντα ήταν ήσυχα. Τα σπίτια έδιναν την εντύπωση ότι ήταν εκεί προ αμνημονεύτων χρόνων. Κάπου μακριά άκουγε τον αμυδρό θόρυβο της κίνησης στον κεντρικό δρόμο.

Ξαφνικά τον κυρίευσε ανησυχία. Κράτησε την ανάσα του, όπως έκανε πάντα όταν αντιμετώπιζε κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει.

Και τότε συνειδητοποίησε τι ήταν: Δεν έβγαине καπνός από τις καμινάδες, κάτι που θα ήταν ένα σημαντικό στοιχείο στις φωτογραφίες που ήλπιζε να τραβήξει. Το βλέμμα του κινήθηκε αργά από σπίτι σε σπίτι. *Κάποιοι έχουν καθαρίσει ήδη το χιόνι*, σκέφτηκε. *Αλλά δεν άναψαν ούτε μια φωτιά; Ουμήθηκε το γράμμα που είχε λάβει από τον άνθρωπο που του μίλησε γι' αυτό το χωριό. Είχε αναφερθεί στις καμινάδες και στο πώς φαινόταν ότι τα σπίτια έστελναν, με έναν παιδιάστικο τρόπο, σήματα καπνού το ένα στο άλλο.*

Αναστέναξε. Οι άνθρωποι δεν γράφουν την αλήθεια, γράφουν αυτά που νομίζουν ότι θέλεις να διαβάσεις. Και τώρα να τραβήξω φωτογραφίες με σβηστές καμινάδες ή να την εγκαταλείψω την όλη υπόθεση; Κανείς δεν τον ανάγκαζε να φωτογραφίσει το Χεχουεβάλεν και τους κατοίκους του. Είχε ήδη πολλές φωτογραφίες της Σουηδίας που χανόταν σιγά σιγά: εγκαταλειμμένες φάρμες, μακρινά χωριά, που μοναδική τους ελπίδα να επιβιώσουν ήταν να αγοράσουν οι Δανοί και οι Γερμανοί τα σπίτια για εξοχικά. Αποφάσισε να φύγει και επέστρεψε στο αμάξι του. Δεν έβαλε, όμως, μπροστά τη μηχανή. Αφού είχε φτάσει μέχρι εκεί, το λιγότερο που μπορούσε να κάνει ήταν να προσπαθήσει να δημιουργήσει ένα πορτρέτο των ντόπιων. Ήθελε πρόσωπα. Καθώς τα χρόνια περνούσαν, ο Κάρστεν Χέγκλιν έβρισκε όλο και πιο συναρπαστικούς τους ηλικιωμένους. Ήθελε να φτιάξει ένα άλμπουμ με φωτογραφίες γεμάτες από την ομορφιά που υπάρχει μόνο στα πρόσωπα των πολύ ηλικιωμένων γυναικών, με τη ζωή και τις κακουχίες της χαραγμένες στο δέρμα τους σαν τα διαδοχικά στρώματα στην κόψη ενός γκρεμού.

Βγήκε πάλι από το αμάξι, κάλυψε με το γούνινο καπέλο τα αυτιά του, πήρε μια φωτογραφική μηχανή Λάικα Μ6, που χρησιμοποιούσε τα τελευταία δέκα χρόνια, και πήγε στο κοτινότερο σύμπλεγμα σπιτιών. Ήταν δέκα συνολικά, τα πιο

πολλά ξύλινα και βαμμένα κόκκινα, μερικά με πρόσθετες βεράντες. Διέκρινε μόνο ένα σύγχρονο σπίτι. Αν μπορούσες να το πεις σύγχρονο, από τη δεκαετία του '50. Όταν έφτασε στην καγκελόπορτα, σταμάτησε και σήκωσε την κάμερα. Η πινακίδα στην είσοδο έγραφε ότι εκεί ζούσε η οικογένεια Αντρέν. Τράβηξε λίγες φωτογραφίες αλλάζοντας το διάφραγμα και το χρόνο έκθεσης και δοκιμάζοντας αρκετές διαφορετικές γωνίες, αν και ήταν φανερό ότι δεν είχε ακόμη αρκετό φως, και οι φωτογραφίες θα έβγαιναν θολές. Όμως, ποτέ δεν ξέρεις. Ορισμένες φορές οι φωτογράφοι αποκαλύπτουν απρόσμενα μυστικά.

Ο Χέγκλιν δούλευε κυρίως διαισθητικά. Φυσικά και έκανε φωτομέτρηση όταν χρειαζόταν, αλλά μερικές φορές πετύχαινε εκπληκτικά αποτελέσματα χωρίς να δίνει ιδιαίτερη προσοχή στους χρόνους έκθεσης. Ο αυτοσχεδιασμός ήταν χαρακτηριστικό της δουλειάς του.

Η καγκελόπορτα ήταν φρακαρισμένη. Έπρεπε να τη σπρώξει δυνατά για να την ανοίξει. Δεν υπήρχαν πατημασιές στο φρέσκο χιόνι και δεν είχε ακούσει ακόμη τον παραμικρό ήχο, ούτε καν ένα σκυλί. *Το χωριό είναι έρημο, σκέφτηκε. Αυτό δεν είναι χωριό, είναι ο Ιπτάμενος Ολλανδός.*

Χτύπησε την εξώπορτα, περίμενε, έπειτα χτύπησε πάλι. Τίποτα. Άρχισε να αναρωτιέται τι συνέβαινε. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Χτύπησε ξανά, πιο δυνατά και πιο παρατεταμένα. Μετά δοκίμασε το πόμολο. Ήταν κλειδωμένα. *Οι γέροι τρομοκρατούνται εύκολα, σκέφτηκε. Κλειδώνουν τις πόρτες τους και ανησυχούν ότι όλα αυτά που διαβάζουν στις εφημερίδες θα συμβούν και στους ίδιους.*

Χτύπησε δυνατά την πόρτα. Τίποτα. Συμπέρανε ότι δεν ήταν κανένας μέσα.

Βγήκε πάλι από τον κήπο στο δρόμο και κατευθύνθηκε προς το επόμενο σπίτι. Το φως είχε αρχίσει να δυναμώνει

τώρα. Το σπίτι ήταν βαμμένο κίτρινο. Ο στόκος γύρω από τα παράθυρα είχε ξεκολλήσει – πρέπει να υπήρχαν πολλά ρεύματα αέρα μέσα στο σπίτι. Πριν χτυπήσει, δοκίμασε το πόμολο. Πάλι κλειδωμένα. Χτύπησε δυνατά, με τις κλειδώσεις των δαχτύλων του, και έπειτα άρχισε να γρονθοκοπεί την πόρτα χωρίς να δώσει καν το χρόνο σε όποιον ήταν μέσα να του ανοίξει. Τίποτα ξανά.

Αν γύριζε στο αμάξι του τώρα, θα έφτανε σπίτι του στο Πίτεο νωρίς το απόγευμα. Αυτό θα άρεσε στη γυναίκα του, η οποία τον θεωρούσε πολύ γέρο για να κάνει όλα αυτά τα ταξίδια, αν και ήταν μόλις εξήντα τριών ετών. Όμως, του είχαν διαγνώσει τα πρώτα συμπτώματα στηθάγχης. Ο γιατρός τον είχε συμβουλέψει να προσέχει τι τρώει και να προσπαθεί να γυμνάζεται όσο μπορεί.

Μια τελευταία προσπάθεια. Πήγε στο πίσω μέρος του σπιτιού και δοκίμασε μια πόρτα που μάλλον οδηγούσε σε ένα πλυσταριό πίσω από την κουζίνα. Κλειδωμένη κι αυτή. Πλησίασε το κοντινότερο παράθυρο, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και κοίταξε μέσα. Από ένα άνοιγμα στις κουρτίνες είδε ένα δωμάτιο με μια τηλεόραση. Πήγε στο διπλανό παράθυρο. Ήταν το ίδιο δωμάτιο, καθώς διέκρινε πάλι την τηλεόραση. Μια ταπισερί που κρεμόταν από τον τοίχο τον πληροφορούσε ότι Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ. Ετοιμαζόταν να προχωρήσει στο επόμενο παράθυρο όταν του τράβηξε την προσοχή κάτι στο πάτωμα. Στην αρχή νόμισε ότι ήταν μια μπάλα από μαλλί. Μετά είδε ότι ήταν μια μάλλινη κάλτσα και ότι μέσα στην κάλτσα υπήρχε ένα πόδι. Πισωπάτησε και απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Ήταν πραγματικά πόδι; Πήγε πάλι στο πρώτο παράθυρο, αλλά από εκεί δεν έβλεπε τόσο καλά μέσα στο δωμάτιο. Επέστρεψε στο δεύτερο παράθυρο. Τώρα ήταν βέβαιος. Ήταν όντως πόδι. Ένα ακίνητο πόδι. Δεν

μπορούσε να διακρίνει αν ήταν αντρικό ή γυναικειό. Ο ιδιοκτήτης του ποδιού μπορεί να καθόταν σε μια καρέκλα. Δυσκολευόταν να καταλάβει. Τότε, όμως, γιατί δεν του είχε ανοίξει έπειτα από τόσα χτυπήματα;

Χτύπησε το τζάμι όσο πιο δυνατά τολμούσε, αλλά πάλι δεν πήρε απάντηση. Έβγαλε το κινητό του και κάλεσε την Άμεση Δράση. Δεν είχε σήμα. Έτρεξε στο τρίτο σπίτι και χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του. Τίποτα. Ένωθε σαν να βρισκόταν στη μέση ενός εφιάλη. Πήρε μια μεταλλική σχάρα που χρησίμευε στον καθαρισμό των παπουτσιών, έσπασε την κλειδαριά της πόρτας και μπήκε μέσα. Έπρεπε να βρει ένα τηλέφωνο. Στο πάτωμα της κουζίνας είδε πεσμένη μια ηλικιωμένη γυναίκα. Το κεφάλι της είχε σχεδόν αποκοπεί πλήρως από το λαιμό. Δίπλα της κείτονταν το κουφάρι ενός σκύλου κομμένο στα δύο.

Ο Χέγκλιν ούρλιαξε και το έβαλε στα πόδια. Καθώς έτρεχε στο διάδρομο, είδε το πτώμα ενός άντρα στο δάπεδο του καθιστικού, ανάμεσα στο τραπέζακι και σ' έναν κόκκινο καναπέ με λευκό ριχτάρι. Ο γέρος ήταν γυμνός. Η πλάτη του γεμάτη αίματα.

Ο Χέγκλιν έφυγε τρέχοντας από το σπίτι. Ήθελε να ξεφύγει όσο πιο γρήγορα γινόταν. Όταν βγήκε στο δρόμο, του έπεσε η κάμερα, αλλά δεν σταμάτησε να την πάρει. Ήταν σίγουρος ότι κάποιος ή κάτι αόρατο ετοιμαζόταν να τον μαχαιρώσει στην πλάτη. Έκανε επιτόπου στροφή με το αυτοκίνητο και επιτάχυνε.

Μόλις έφτασε στον κεντρικό δρόμο, σταμάτησε και κάλεσε την Άμεση Δράση, ενώ τα χέρια του έτρεμαν ανεξέλεγκτα. Όταν έφερε το τηλέφωνο στο αυτί του, αισθάνθηκε έναν διαπεραστικό πόνο στο στήθος. Ήταν σαν κάποιος να τον πρόλαβε και να τον μαχαιρώσε.

Άκουσε κάποιον να του μιλά στο τηλέφωνο, αλλά δεν

μπορούσε να απαντήσει. Ο πόνος ήταν τόσο δυνατός που το μόνο που κατάφερε ήταν να βγάλει έναν ξέπνοο ψίθυρο.

«Δεν σας ακούω», είπε μια γυναικεία φωνή.

Προσπάθησε πάλι. Για άλλη μια φορά βγήκε μόνο ένας αμυδρός ψίθυρος. Κατάλαβε ότι πέθαινε.

«Μπορείτε να μιλήσετε λίγο πιο δυνατά;» είπε η γυναίκα. «Δεν καταλαβαίνω τι λέτε».

Ο Χέγκλιν έκανε μια ύστατη προσπάθεια και κατάφερε ν' αρθρώσει μερικές λέξεις.

«Πεθαίνω», είπε αγκομαχώντας. «Για όνομα του Θεού, πεθαίνω. Βοηθήστε με».

«Πού είστε;»

Η γυναίκα, όμως, δεν πήρε καμία απάντηση. Ο Κάρστεν Χέγκλιν βυθιζόταν σε ένα απέραντο σκοτάδι. Σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ξεφύγει από τον αφόρητο πόνο, σαν άνθρωπος που πνίγεται και προσπαθεί μάταια να ανέβει στην επιφάνεια, πάτησε το γκάζι. Το αμάξι τινάχτηκε στην αντίθετη λωρίδα του δρόμου. Ένα φορτηγό που πήγαινε στο Χούντικσβαλ μεταφέροντας έπιπλα γραφείου δεν πρόλαβε ν' αποφύγει τη μετωπική σύγκρουση. Ο οδηγός του φορτηγού κατέβηκε από την καμπίνα για να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν ο οδηγός του αυτοκινήτου. Ο Χέγκλιν ήταν πεσμένος πάνω στο τιμόνι.

Ο οδηγός ήταν από τη Βοσνία και μιλούσε ελάχιστα σουηδικά.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησε.

«Το χωριό», μουρμούρισε ο Κάρστεν Χέγκλιν. «Χεχουεβάλεν».

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. Μέχρι να φτάσει η αστυνομία και το ασθενοφόρο, ο Κάρστεν Χέγκλιν είχε υποκύψει σε μια οξεία καρδιακή προσβολή.

Δεν ήταν καθόλου ξεκάθαρο τι είχε συμβεί. Κανείς δεν

μπορούσε να μαντέψει την αιτία που προκάλεσε την καρδιακή προσβολή στον οδηγό του σκούρου μπλε Βόλβο. Δεν ήταν ξεκάθαρο, μέχρι που οι νοσοκόμοι πήραν το πτώμα του Κάροστεν Χέγκλιν, και οι γερανοί άρχισαν τις προσπάθειες για να απομακρύνουν το στραπατσαρισμένο φορητό, και μόνο τότε ένας αστυνομικός έκανε τον κόπο ν' ακούσει τι είχε να πει ο Βόσνιος οδηγός. Ο αστυνομικός λεγόταν Έρικ Χουντέν και δεν του άρεσε να μιλά με ανθρώπους που δεν ήξεραν σουηδικά. Ήταν λες και αυτά που είχαν να πουν ήταν λιγότερο σημαντικά επειδή δεν μπορούσαν να τα εκφράσουν σωστά. Φυσικά, ο αστυνομικός άρχισε με ένα αλκοτέστ, αλλά ο οδηγός ήταν νηφάλιος, και το δίπλωμα οδήγησης έδειχνε εντάξει.

«Κάτι προσπάθησε να πει», είπε ο οδηγός.

«Τι;» ρώτησε αδιάφορα ο Χουντέν.

«Κάτι σαν Χέχο. Μήπως είναι καμία τοποθεσία;»

Ο Χουντέν ήταν ντόπιος. Έκανε ένα ανυπόμονο αρνητικό νεύμα.

«Δεν υπάρχει κανένα μέρος εδώ γύρω που να λέγεται Χέχο».

«Μπορεί δεν άκουσα καλά; Μπορεί με “ου”; Χέχου ίσως;»

«Χεχουεβάλεν;»

Ο οδηγός έγνεψε καταφατικά. «Ναι, αυτό είπε».

«Και τι εννοούσε;»

«Δεν ξέρω. Μετά πέθανε».

Ο Χουντέν έβαλε το σημειωματάριο στην τσέπη του. Δεν έγγραψε αυτό που είπε ο οδηγός. Μισή ώρα αργότερα, όταν έφυγαν οι γερανοί και ένα άλλο περιπολικό πήρε τον Βόσνιο στο αστυνομικό τμήμα για ανάκριση, ο Χουντέν μπήκε στο αμάξι του για να επιστρέψει στο Χούντικσβαλ. Οδηγούσε ο συνάδελφός του, ο Λέιφ Ίτερστρεμ.

«Πάμε στο Χεχουεβάλεν», είπε ξαφνικά ο Χουντέν.

«Γιατί; Έγινε καμιά επείγουσα κλήση;»

«Απλώς θέλω να ελέγξω κάτι».

Ο Έρικ Χουντέν ήταν ο πιο μεγάλος από τους δύο αστυνομικούς. Όλοι ήξεραν ότι ήταν λιγομίλητος και ξεροκέφαλος. Ο Ίτερστρεμ έστριψε στο δρόμο προς το Σέρφουρσα. Όταν έφτασαν στο Χεχουεβάλεν, ο Χουντέν του ζήτησε να διασχίσει αργά το χωριό. Ακόμη δεν είχε εξηγήσει στον συνάδελφό του γιατί έκαναν αυτή την παράκαμψη.

«Δείχνει εγκαταλειμμένο», είπε ο Ίτερστρεμ, καθώς περνούσαν αργά μπροστά από τα σπίτια.

«Περίμενε. Κάνε πίσω», είπε ο Χουντέν. «Αργά».

Μετά είπε στον Ίτερστρεμ να σταματήσει. Κάτι πάνω στο χιόνι δίπλα σε ένα σπίτι τού είχε τραβήξει την προσοχή. Βγήκε από το αμάξι και πήγε να δει τι ήταν. Ξαφνικά σταμάτησε επιτόπου και τράβηξε το πιστόλι του. Ο Ίτερστρεμ πετάχτηκε από το αμάξι και τράβηξε κι αυτός το δικό του.

«Τι συμβαίνει;»

Ο Χουντέν δεν απάντησε. Άρχισε να βαδίζει προσεκτικά. Έπειτα σταμάτησε πάλι και διπλώθηκε στα δύο σαν να τον είχε πιάσει ξαφνικά πόνος στο στήθος. Όταν γύρισε στο αμάξι, το πρόσωπό του ήταν κάτασπρο.

«Υπάρχει ένας νεκρός εκεί», είπε. «Τον έδειραν μέχρι θανάτου. Και κάτι λείπει».

«Τι εννοείς;»

«Το ένα του πόδι».

Απέμειναν να κοιτάζονται χωρίς να μιλούν. Έπειτα ο Χουντέν μπήκε στο αμάξι, πήρε τον ασύρματο και ζήτησε τη Βίβι Σούντμπεργκ, που ήξερε ότι είχε βάρδια εκείνη τη μέρα. Του απάντησε αμέσως.

«Ο Έρικ είμαι. Βρίσκομαι στο Χεχουεβάλεν».

«Τι έγινε;»

«Δεν ξέρω. Αλλά υπάρχει ένας νεκρός εδώ έξω στο χιόνι».

«Επανάλαβε σε παρακαλώ».

«Υπάρχει ένας νεκρός. Στο χιόνι. Φαίνεται να τον έχουν δείρει μέχρι θανάτου. Του λείπει το ένα του πόδι».

Γνώριζαν καλά ο ένας τον άλλο. Η Σούντμπεργκ ήξερε ότι ο Έρικ Χουντέν δεν υπερέβαλλε ποτέ, όσο απίστευτο κι αν φαινόταν αυτό που είχε πει.

«Ερχόμαστε», είπε η Σούντμπεργκ.

«Φέρε και τη Σήμανση από το Γέβλε».

«Ποιος είναι μαζί σου;»

«Ο Ίτεροστρεμ».

Η Σούντμπεργκ το σκέφτηκε για λίγο.

«Υπάρχει καμιά λογική εξήγηση;»

«Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τέτοιο πράγμα».

Ο Χουντέν ήξερε ότι η Σούντμπεργκ θα τον καταλάβαινε. Ήταν αστυνομικός πολύ καιρό και είχε έρθει αντιμέτωπος με πολλές σκληρές πόνο και βίας.

Πέρασαν τριάντα πέντε λεπτά μέχρι ν' ακούσουν σειρήνες να πλησιάζουν. Ο Χουντέν είχε προσπαθήσει να πείσει τον Ίτεροστρεμ να πάνε μαζί στο κοντινότερο σπίτι για να μιλήσουν στους γείτονες, αλλά ο συνάδελφός του δεν ήθελε να κινηθούν πριν φτάσουν ενισχύσεις. Ο Χουντέν δεν ήθελε να μπει στο σπίτι μόνος, κι έτσι έμειναν στο αμάξι. Περίμεναν χωρίς να μιλούν.

Η Βίβι Σούντμπεργκ βγήκε από το πρώτο αυτοκίνητο που σταμάτησε δίπλα τους. Ήταν γεροδεμένη, γύρω στα πενήντα. Οι συνάδελφοί της ήξεραν ότι, παρά το ογκώδες σώμα της, ήταν πολύ ευκίνητη και είχε μεγάλες αντοχές. Πριν από μερικούς μήνες είχε κυνηγήσει δύο διαρρηκτές που ήταν γύρω στα είκοσι. Γέλασαν μαζί της όταν το έβαλαν στα πόδια και είδαν ότι άρχισε να τους κυνηγά, αλλά όταν τους έπιασε και τους δύο έπειτα από ένα κυνηγητό μερικών εκατοντάδων μέτρων δεν γελούσαν πια.

Η Βίβι Σούντμπεργκ είχε κόκκινα μαλλιά. Τέσσερις φορές το χρόνο πήγαινε στο κομμωτήριο της κόρης της και τα έβαφε.

Είχε γεννηθεί σε μια φάρμα λίγο έξω από το Χάρμονγκερ, όπου φρόντιζε τους γονείς της μέχρι που γέρασαν και πέθαναν. Κατόπιν άρχισε να μορφώνεται και ύστερα από μερικά χρόνια έκανε αίτηση στη Σχολή Αστυνομίας. Έμεινε κατάπληκτη όταν έγινε δεκτή. Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί την είχαν δεχτεί με αυτή τη σωματική διάπλαση, αλλά κανένας δεν ρώτησε, και προφανώς η ίδια δεν είπε τίποτα.

Η Βίβι Σούντμπεργκ ήταν φιλότιμη και εργατική αστυνομικός, επίμονη και εξαιρετικά ικανή στην ανάλυση των στοιχείων κάθε υπόθεσης, και των πιο ασήμαντων ακόμα.

Πέρασε το χέρι μέσα από τα μαλλιά της και κοίταξε διαπεραστικά τον Έρικ Χουντέν.

«Λοιπόν, θα μου δείξεις;»

Πήγαν στο πτώμα. Η Σούντμπεργκ έκανε μια γκριμάτσα και κάθισε στις φτέρες. «Ήρθε ο γιατρός;»

«Η γιατρίνα. Έρχεται».

«Γιατρίνα;»

«Αντικαταστάτρια του γιατρού. Ο Ούγκο θα κάνει εγχείρηση. Όγκος».

Η Βίβι Σούντμπεργκ έχασε προς στιγμή κάθε ενδιαφέρον για το πτώμα στο χιόνι. «Είναι άρρωστος;»

«Έχει καρκίνο. Δεν το ήξερες;»

«Όχι. Πού;»

«Στο στομάχι. Δεν έχει κάνει μετάσταση όμως. Τέλος πάντων, έφερε μια αντικαταστάτρια από την Ουψάλα. Τη λένε Βαλεντίνα Μίρ. Αν προφέρω σωστά το όνομά της».

Ο Χουντέν φώναξε τον Ίτερστρεμ, που έπινε καφέ δίπλα στα αυτοκίνητα. Εκείνος του επιβεβαίωσε ότι η γιατρίνα θα έφτανε από στιγμή σε στιγμή.

Η Σούντμπεργκ άρχισε να εξετάζει προσεκτικά το πτώμα. Κάθε φορά που ερχόταν αντιμέτωπη με κάτι τέτοιο την κυριεύε η ίδια αίσθηση ματαιότητας. Δεν μπορούσε να αναστήσει τον νεκρό, κι έτσι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να φωτίσει τα αίτια του εγκλήματος και να στείλει τον δράστη στη φυλακή ή στο ψυχιατρείο.

«Ο δράστης πρέπει να έπαθε αμόκ», είπε. «Με ένα μακρύ μαχαίρι. Ή ξιφολόγη. Ίσως και ξίφος. Βλέπω τουλάχιστον δέκα τραύματα, και σχεδόν όλα θα μπορούσαν να είναι μοιραία. Δεν καταλαβαίνω, όμως, το κομμένο πόδι. Ξέρουμε ποιο είναι το θύμα;»

«Όχι ακόμη. Όλα τα σπίτια φαίνονται άδεια».

Η Σούντμπεργκ σηκώθηκε και κοίταξε τριγύρω στο χωριό. Τα σπίτια έμοιαζαν να ανταποδίδουν το επίμονο βλέμμα της.

«Χτυπήσατε τις πόρτες;»

«Σκέφτηκα να περιμένω. Ο δράστης μπορεί να είναι ακόμη εδώ».

«Καλά έκανες».

Η Σούντμπεργκ έκανε νόημα στον Ίτεροστρεμ, που πέταξε το άδειο χάρτινο κύπελλο στο χιόνι.

«Πάμε μέσα», είπε η Σούντμπεργκ. «Πρέπει να υπάρχει κάποιος εδώ. Δεν είναι χωριό-φάντασμα».

«Δεν είδαμε κανέναν πάντως».

Η Σούντμπεργκ κοίταξε πάλι τα σπίτια, τους χιονισμένους κήπους. Το δρόμο. Τράβηξε το πιστόλι της και ξεκίνησε για το κοντινότερο σπίτι. Οι δυο άντρες την ακολούθησαν. Ήταν μερικά λεπτά μετά τις έντεκα.

Αυτό που ανακάλυψαν οι τρεις αστυνομικοί στο χωριό δεν είχε προηγούμενο στα ιστορικά της σουηδικής εγκληματολογίας και θα γινόταν μέρος της νομικής ιστορίας της χώρας. Σε όλα τα σπίτια υπήρχαν πτώματα. Βρήκαν σκοτω-

μένα σκυλιά και γάτες, ακόμα και έναν παπαγάλο με κομμένο κεφάλι. Δεκαενέα πτώματα συνολικά, όλα ηλικιωμένων, εκτός από ενός παιδιού που πρέπει να ήταν γύρω στα δώδεκα. Κάποιους τους είχαν σκοτώσει στον ύπνο τους, άλλοι κείτονταν στο πάτωμα ή ήταν καθισμένοι σε καρέκλες στο τραπέζι της κουζίνας. Μια γριά είχε πεθάνει με μια χτένα στο χέρι, ένας άντρας ήταν δίπλα σε μια σόμπα με μια αναποδογυρισμένη καφετιέρα δίπλα του. Σε ένα σπίτι βρήκαν δύο άτομα αγκαλιασμένα και δεμένα μαζί. Όλοι τους είχαν πέσει θύματα άγριας βίας. Ήταν σαν ένας ματωμένος ανεμοστρόβιλος να είχε σαρώσει το χωριό την ώρα που ξυπνούσαν οι ηλικιωμένοι κάτοικοί του. Και επειδή οι ηλικιωμένοι στην εξοχή συνήθως ξυπνούν νωρίς, η Σούντμπεργκ πίστευε ότι οι φόνοι είχαν γίνει κοντά στα χαράματα.

Η Βίβι Σούντμπεργκ αισθανόταν λες και όλο το κεφάλι της ήταν βυθισμένο στο αίμα. Έδιωξε την αγανάκτηση που την έπνιγε, αλλά ένιωθε να κρυνώνει πάρα πολύ. Ήταν σαν να έβλεπε τα νεκρά παραμορφωμένα πτώματα μέσα από τηλεσκόπιο, πράγμα που σήμαινε ότι δεν χρειαζόταν να τα πλησιάσει πολύ.

Πέρα απ' όλα αυτά, υπήρχε και μια παράξενη μυρωδιά. Παρόλο που τα πτώματα δεν είχαν προλάβει καλά καλά να κρυσώσουν, ανέδιναν ήδη μια γλυκόξινη οσμή. Όσο ήταν μέσα στα σπίτια, η Σούντμπεργκ προσπαθούσε να αναπνέει από το στόμα. Μόλις έβγαινε έξω, γέμιζε τα πνευμόνια της με καθαρό αέρα. Όταν περνούσε το κατώφλι του επόμενου σπιτιού, ήταν σαν να ετοιμαζόταν να αντιμετωπίσει κάτι σχεδόν αφόρητο.

Όλα τα πτώματα που είδε, το ένα μετά το άλλο, είχαν υποστεί την ίδια λύσσα και τα ίδια τραύματα από κάποιο πολύ κοφτερό όπλο. Αργότερα την ίδια μέρα έκανε έναν κατάλογο με όσα είχε δει, τον οποίο δεν έδειξε ποτέ σε κανέναν:

Πρώτο σπίτι. Νεκρός ηλικιωμένος άντρας, μισόγυμνος, κουρελιασμένες πιτζάμες, παντόφλες, μισοπεσμένος στη σκάλα. Κεφάλι σχεδόν κομμένο από το σώμα, ο αντίχειρας του αριστερού χεριού ένα μέτρο μακριά. Νεκρή ηλικιωμένη γυναίκα, νυχτικό, ξεκοιλιασμένη, τα έντερα κρέμονται έξω, μασέλα σπασμένη σε κομμάτια.

Δεύτερο σπίτι. Νεκροί άντρας και γυναίκα, και οι δύο τουλάχιστον ογδόντα ετών. Τα πτώματα βρέθηκαν σε ένα διπλό κρεβάτι στον πρώτο όροφο. Η γυναίκα μάλλον δολοφονήθηκε στον ύπνο της με μια τομή που ξεκινάγε από τον αριστερό ώμο και διέσχιζε το στήθος της προς τον δεξιό γοφό. Ο άντρας προσπάθησε να αμυνθεί με ένα σφυρί. Το ένα χέρι κομμένο, ο λαιμός κομμένος επίσης. Το παράξενο είναι ότι τα δύο σώματα ήταν δεμένα μεταξύ τους. Φαίνεται ότι ο άντρας ήταν ζωντανός όταν τον έδεσαν αλλά η γυναίκα νεκρή. Καμία απόδειξη, φυσικά, απλώς μια πρώτη εντύπωση. Μικρό παιδί σκοτωμένο στην ίδια κρεβατοκάμαρα. Μπορεί να κοιμόταν όταν το σκότωσαν.

Τρίτο σπίτι. Μια γυναίκα μόνη, νεκρή στο δάπεδο της κουζίνας. Ένα σκυλί άγνωστης ράτσας σκοτωμένο δίπλα της. Η σπονδυλική στήλη της γυναίκας φαίνεται σπασμένη σε πολλά σημεία.

Τέταρτο σπίτι. Άντρας νεκρός στο χολ. Φορά παντελόνι και πουκάμισο· ξυπόλυτος. Μάλλον προσπάθησε ν' αντισταθεί. Το σώμα του κομμένο σχεδόν στα δύο στο ύψος του στομαχιού. Ηλικιωμένη γυναίκα καθισμένη νεκρή στην κουζίνα. Δύο, ίσως τρία τραύματα στην κορυφή του κεφαλιού της.

Έβδομο σπίτι. Δύο ηλικιωμένες γυναίκες και ένας ηλικιωμένος άντρας νεκροί στα κρεβάτια τους στον επάνω όροφο. Εντύπωση: ήταν ξύπνιοι, είχαν τις αισθήσεις τους, αλλά δεν πρόλαβαν ν' αντιδράσουν. Γάτα σκοτωμένη στην κουζίνα.

Όγδοο σπίτι. Ηλικιωμένος άντρας νεκρός έξω, με το ένα

του πόδι να λείπει. Δύο σκυλιά αποκεφαλισμένα. Γυναίκα νεκρή στη σκάλα, κατακρεουργημένη.

Ένατο σπίτι. Τέσσερα πτώματα στο καθιστικό του πρώτου ορόφου. Μισοντυμένοι, με φλιτζάνια καφέ, το ραδιόφωνο ανοιχτό, σταθμός ένα. Τρεις ηλικιωμένες γυναίκες, ένας ηλικιωμένος άντρας. Όλοι με τα κεφάλια ακουμπισμένα στα γόνατα.

Δέκατο σπίτι. Δύο πολύ ηλικιωμένα άτομα, ένας άντρας και μια γυναίκα, νεκρά στα κρεβάτια τους. Αδύνατο να καταλάβεις αν είχαν επίγνωση τι τους συνέβη.

Προς το τέλος της λίστας δεν είχε πια την ψυχική δύναμη να καταγράψει όλες τις λεπτομέρειες. Παρ' όλα αυτά, όσα είχε δει ήταν αξέχαστα, μια εικόνα βγαλμένη από την ίδια την κόλαση.

Η Σούντμπεργκ είχε αριθμήσει τα σπίτια με βάση την ανακάλυψη των πτωμάτων. Η αριθμηση δεν συνέπιπτε με τη σειρά που είχαν τα σπίτια στο δρόμο. Όταν έφτασαν στο πέμπτο σπίτι κατά τη διάρκεια αυτής της μακάριας επιθεώρησης, βρήκαν ίχνη ζωής. Άκουσαν μουσική να παίζει από μέσα. Ο Ίτεροστρεμ είπε ότι έμοιαζε με Τζίμι Χέντριξ.

Πριν μπουν, κάλεσαν άλλους δύο αστυνομικούς για ενισχύσεις. Πλησίασαν την εξώπορτα με τα πιστόλια στα χέρια. Ο Χουντέν χτύπησε δυνατά. Τους άνοιξε ένας μισόγυμνος μακρουμάλλης. Μόλις αντίκρισε τα όπλα έκανε πίσω έντρομος. Η Βίβι Σούντμπεργκ χαμήλωσε το πιστόλι της όταν είδε ότι ήταν άοπλος.

«Είσαι μόνος στο σπίτι;»

«Είναι και η γυναίκα μου μέσα», είπε ο άντρας με τρεμάμενη φωνή.

«Κανείς άλλος;»

«Όχι. Τι συμβαίνει;»

Η Σούντμπεργκ έβαλε το πιστόλι στη θήκη και έκανε νόημα στους άλλους να κάνουν το ίδιο.

«Πάμε μέσα», είπε στον μισόγυμνο άντρα, που έτρεμε από το κρύο. «Πώς σε λένε;»

«Τομ».

«Τίποτε άλλο;»

«Χάνσον».

«Έλα, Τομ Χάνσον, πάμε μέσα. Κάνει κρύο».

Η μουσική έπαιζε στη διαπασών. Η Σούντμπεργκ είχε την αίσθηση ότι υπήρχαν ηχεία σε όλα τα δωμάτια. Ακολούθησε τον άντρα σε ένα ακατάστατο καθιστικό, όπου μια γυναίκα καθόταν στον καναπέ με το νυχτικό. Ο Χάνσον χαμήλωσε τη μουσική κι έβαλε ένα παντελόνι που κρεμόταν στην πλάτη μιας καρέκλας. Τόσο αυτός όσο και η γυναίκα στον καναπέ έδειχναν γύρω στα εξήντα.

«Τι έγινε;» ρώτησε η γυναίκα φανερά τρομαγμένη, με προφορά που προόδιε πως καταγόταν από τη Στοκχόλμη. Μάλλον ήταν χίπηδες που είχαν ξεμείνει εκεί από τη δεκαετία του '60. Η Σούντμπεργκ αποφάσισε να μπει κατευθείαν στο θέμα. Δεν είχαν χρόνο για χάσιμο. Μπορεί ο δράστης αυτού του μακελιού να ετοιμαζόταν να το επαναλάβει και κάπου αλλού.

«Πολλοί από τους γείτονές σας είναι νεκροί», είπε η Σούντμπεργκ. «Έγιναν φορικτά εγκλήματα σε αυτό το μικρό χωριό τη νύχτα. Είναι σημαντικό να απαντήσετε στις ερωτήσεις μας. Πώς λέγεσαι;»

«Νίνι», είπε η γυναίκα. «Είναι νεκροί ο Χέρμαν και η Χίλντα;»

«Πού μένουν;»

«Στο σπίτι αριστερά».

Η Σούντμπεργκ κατένευσε. «Δυστυχώς ναι. Τους σκότωσαν. Αλλά δεν είναι οι μόνοι».

«Αν αυτό υποτίθεται ότι είναι αστείο, δεν είναι και πολύ καλό», είπε ο Τομ Χάνσον.

Για μια στιγμή η Σούντμπεργκ έχασε την ψυχραιμία της.
«Λυπάμαι, αλλά ο χρόνος που έχουμε είναι μόνο για να απαντήσετε στις ερωτήσεις μου. Καταλαβαίνω ότι σας φαίνεται απίστευτο, αλλά είναι αλήθεια – φρικτό αλλά αληθινό. Ακούσατε τίποτα χτες βράδυ;»

Ο Χάνσον κάθισε στον καναπέ δίπλα στη γυναίκα.

«Κοιμόμαστε».

«Ακούσατε τίποτα σήμερα το πρωί;»

Κούνησαν και οι δύο αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν προσέξατε καν ότι το χωριό ήταν γεμάτο αστυνομικούς;»

«Όταν παίζουμε μουσική δυνατά δεν ακούμε τίποτα».

«Πότε είδατε τελευταία φορά τους γείτονές σας;»

«Αν εννοείς τον Χέρμαν και τη Χίλντα, χτες», είπε η Νίνι.
«Συνήθως συναντιόμαστε όταν βγάζουμε έξω τους σκύλους».

«Έχετε σκύλο;»

Ο Τομ Χάνσον έδειξε με ένα νεύμα προς την κουζίνα.

«Είναι γέρος και τεμπέλης. Δεν κάνει καν τον κόπο να σηκωθεί όταν έρχεται κάποιος».

«Δεν γάβγισε χτες βράδυ;»

«Δεν γαβγίζει ποτέ».

«Τι ώρα είδατε τους γείτονες;»

«Γύρω στις τρεις χτες το απόγευμα. Αλλά μόνο τη Χίλντα».

«Έδειχναν όλα φυσιολογικά;»

«Την πονούσε η μέση της. Ο Χέρμαν μάλλον έλυνε σταυρόλεξα στην κουζίνα. Δεν τον είδα».

«Και οι υπόλοιποι στο χωριό;»

«Όλα ήταν όπως είναι πάντα. Εδώ μένουν μόνο γέροι. Όταν κάνει κρύο, μένουν μέσα. Τους βλέπουμε πιο συχνά την άνοιξη και το καλοκαίρι».

«Δεν μένουν, δηλαδή, παιδιά στο χωριό;»

«Κανένα».

Η Σούντμπεργκ έκανε μια παύση. Σκεφτόταν το νεκρό παιδί.

«Δηλαδή, είναι αλήθεια;» ρώτησε η γυναίκα στον καναπέ. Ήταν τρομοκρατημένη.

«Ναι», είπε η Σούντμπεργκ. «Μπορεί όλοι οι κάτοικοι του χωριού να είναι νεκροί. Εκτός από εσάς».

Ο Χουντέν στεκόταν στο παράθυρο.

«Όχι όλοι», είπε.

«Τι εννοείς;»

«Δεν είναι όλοι νεκροί. Κάποιος είναι έξω στο δρόμο».

Η Σούντμπεργκ έσπευσε στο παράθυρο και είδε μια γυναίκα να στέκει στο δρόμο απ' έξω. Ήταν ηλικιωμένη και φορούσε ρόμπα και μαύρες γαλότσες. Είχε ενωμένα τα χέρια της σαν να προσευχόταν.

Η Σούντμπεργκ την κοίταζε κρατώντας την ανάσα της. Η γυναίκα στεκόταν εκεί ακίνητη

Ιανουάριος 2006. Στο μικρό σουηδικό χωριό Χεκουεβάλεν, σφαγιάζονται δεκαεννιά άνθρωποι. Το μοναδικό στοιχείο είναι μια κόκκινη κορδέλα που βρέθηκε στο σημείο του μακελειού.

Η δικαστής Μπιργκίτα Ρόσλιν έχει ακόμα ένα λόγο να είναι σοκαρισμένη. Το ζεύγος Αντρέν, που βρίσκεται ανάμεσα στα θύματα, δεν είναι άλλο από τους θετούς γονείς της μητέρας της. Τα πράγματα χειροτερεύουν όταν η Μπιργκίτα μαθαίνει ότι τα μέλη ακόμα μιας οικογένειας Αντρέν, που ζούσαν στη Νεβάδα των ΗΠΑ, έχουν επίσης δολοφονηθεί. Τότε ανακαλύπτει το ημερολόγιο ενός προγόνου της, που τον 19ο αιώνα δούλεψε ως επιστάτης στην κατασκευή του αμερικανικού σιδηρόδρομου, ο οποίος περιγράφει πώς κακοποιούσαν Κινέζους σκλάβους-εργάτες.

Έτσι, ενώ η αστυνομία επιμένει ότι μόνο ένας παράφρων θα μπορούσε να διαπράξει το μακελειό στο Χεκουεβάλεν, η Μπιργκίτα είναι αποφασισμένη ν' αποκαλύψει μια πολύ πιο περίπλοκη πραγματικότητα.

Η έρευνα οδηγεί στις πιο υψηλές σφαιρές εξουσίας στο σύγχρονο Πεκίνο αλλά και στη Ζιμπάμπουε και τη Μοζαμβίκη. Καθώς η Μπιργκίτα πλησιάζει ολοένα και πιο κοντά στην επίλυση των φόνων του Χεκουεβάλεν, η ιστορία μάς πηγαίνει εκατόν πενήντα χρόνια πίσω, στον καιρό του δουλεμπορίου ανάμεσα στην Κίνα και τις Ηνωμένες Πολιτείες, αποδεικνύοντας ότι η δίψα για εκδίκηση δε σβήνει ποτέ.

CRIME

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-560-1

9 789604 965601

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 08829